Ранните сараевски дъждове в края на август удавиха това хубаво лято, което отчаяно се мъчеше да се откопчи от гимназиалните дни. Утеха даваха единствено още съботите и неделите, когато във Физкултурния дом се устройваха забави. Тържественото, очаквано шест дни развлечение, беше предшествано от грижливи приготовления. Първо трябваше с помощта на ютия и влажен парцал да се постигнат два невъзможно остри ръба на панталоните. С часове извличаше от недрата на изхабената кожа на единствените си обувки тъмния блясък, употребил накрая и собствения си дъх, че след продължително лъскане с четка и търкане с парцал от кадифе да постигне онзи безумен, непостижим рефлекс, в който се оглеждаше загриженото му лице. Докато издокарваше прическата си, често го обземаше крайно отчаяние, че вратът му е толкова тънък и стърчи от широката яка като птиче голишарче от гнездото си. Следваше редица дребни хитрости, за да прикрие недостатъците на изхабения съботен костюм. Със сковани движения (да не би случайно да не развали някоя гънка от облеклото си), Херцег критично проследяваше лицето си в огледалата на попътните фризьорски салони, докато вървеше към Физкултурния дом.

Днес е почти невъзможно да си представим тази трогателна сцена: в изпотената си шепа момчето стиска двайсетдинарова монета и в дълга опашка се приближава към касата, където срещу парите му дават жълт входен билет. Портиерът - набит момък със заплашителен вид, обикновено боксьор или джудист и обикновено ядосан, че животът толкова рано му е определил ролята на цербер - внимателно и изпитателно разглежда перфорирания лист хартия (момент на неизвестност) да не би да е фалшификат, а след

това мълчаливо го бутва с ръка вътре, в топлата прегръдка на неумело подражавания Глен Милъров звук от пета ръка. Други още дълго подскачат на снега или дъжда. Те чакат да стане някакво чудо: портиерът да се смили най-накрая и да ги пусне без билет. Понякога висят пред входа чак до последния танц, когато късачът на билети напуска свещеното си място. Момичетата идват две по две, младежите - сами или на групички. Палтата се оставят на гардероб, винаги с малък страх някой да не ги открадне, смени, или да не би случайно де се изгуби скъпоценната хартийка с номера. Да останеш без зимно палто по това време беше равносилно да се осъдиш на три месеца домашно заточение! Витото стълбище на предвоенния Соколски дом отвежда тези младежи и девойки до фоайе с големи огледала, от което се влиза в спортната зала. Паркетът й е все още неосквернен от токовете на танцьорите.

Момчетата отначало предпазливо се придържат към краищата на залата: полумракът успешно прикрива трепета им. На ярко осветление можеха да се видят изтърканите места на ръкавите и коленете, да излязат наяве триковете, с които се прикриваха петната, пожълтялата яка на бялата риза, изгорена поради невнимание в последния момент с гореща ютия. Имало е сълзи и караници. Майката набързо е обърнала яката, така че е невъзможно да се закопчае горното копче! Все пак сега са тук и за тях тази мизерна зала със захабен паркет е Обетованата земя. Оркестърът настройва инструментите си, спортната зала се пълни с нежни обещания... Това е градският ПАДОК (англ. paddock - обор, кошара, б. пр.) - кръг, определен, за да се срещат младите самци два пъти седмично с младите самки; да се подушат и докоснат, да помирищат различието между своите полове, да изпробват мощта на собствената си привлекателност, да осъз-

наят гърдите си, които набъбват под отеснелите пуловери, силата на мускулите, красотата на зъбите, косата, походката и разлюлените хълбоци... Тук момчетата за пръв път ще почувстват как в тях се буди желанието, когато покрай бедрата им се хлъзне младото тяло на момиче и, изопнато в една единствена тръпка, търкайки се стомах о стомах на върха на разпенената вълна от музика, като патрулен катер, когато се врязва в талазите... Само малко тъкан разделя двустранните им желания, които магнетично се привличат, докато гърдите им сана почетно разстояние. Ще се разбират с тазовите кости, докато мънкат обичайните празни приказки с език, изсъхнал от възбуда.

"В това няма никакво обществено лукавство - мисли Херцег, - и няма фалшиви поводи, в които се обличат коктейлите и приемите на елита". Децата на този град не крият, че идват едни заради други и плащат за това с мизерните си пари (изкопчени от родителите, икономисани от кино и книги, дори и взети назаем, изпросени и откраднати), плащат за това малко наивно съботно и неделно бягство от скуката към неудържимия звук на джаз-оркестъра, чиито музиканти само чрез собствения си слух бяха успели да се приближат що-годе до филмовите си образци от обетованата си страна С-А-Щ, и със сетни сили надуват "Американски патрул", при чиито първи тактове ще се завъртят най-опитните и дръзки двойки в безумно смели фигури, "заснети" от филма с Естер Уилямс и Ред Скелтън, даван предната седмица - ще се плъзнат под ръцете на партньора си, ще летят до самата граница на центробежната сила, а след това, привлечени от спасителното свиване на ръцете, ще летят, ще летят, ще летят, ще летят, ах, ще летят прегърнати... Постеснителните, още несигурни в танцьорските си умения, съставят сумрачния пояс в залата, придържайки се внима-

телно към края - сякаш и танцуват, и не танцуват! - докато рояци млади танцьори не изпълнят цялото пространство под крещящия трясък на брас-секцията с "денфери", прославящи съботната любов и танци.